

saaledes at Personalet i det ene Politikorps paa ingen Maade kan antages at ville være fremmed med det andets Virksomhed. Endelig mener Flertallet, at Vanskelighederne i Samarbejdet mellem de to Politikorps under den af Retsplejeloven forudsatte Ordning af Statspolitiet med Politimesteren som dettes øverste stedlige Foresatte, ikke vil blive væsentlig større eller af anden Beskaffenhed end de Vanskeligheder, der naturligt og nødvendigt altid vil blive mellem Opdagelsespoliti og Ordenspoliti, ogsaa naar disse Grene af Politivirksomheden begge er kommunale.

Foruden med Politiets Ordning har Kommissionen beskæftiget sig med Spørgsmaalene om Politiets Uddannelse og Lønning.

Hvad Uddannelsen angaar, er der Enighed i Kommissionen om, at det til Ansættelse saavel i Statspolitiet som i det kommunale Politi skal udkræves, at vedkommende har gennemgaaet en vis Uddannelse. Nærmere Forslag i saa Henseende er udarbejdet i Kommissionen; denne mener imidlertid ikke at burde fremkomme hermed, men at Fastsættelsen af de nærmere Regler herom bør overlades Justitsministeren.

Vedrørende Spørgsmaalet om Politiets Lønning har den Mulighed særlig været drøftet, om Kommissionen skulde fremkomme med Forslag om en bestemt Mindsteløn for kommunalt ansatte Politibetjente; man har imidlertid opgivet dette, og er gaaet den Vej at søge at sikre det kommunale Politi samme Grundløn som Statspolitiet, jfr. nærmere Lovforslaget om dette.

Ud fra Flertallets ovenfor fremstillede Synspunkter er de nedenstaaende Forslag til Lov om Politiets Ordning og Lov om Statspolitiet udarbejdede. Om disses enkelte Bestemmelser henvises til de til Lovforslagene knyttede særlige Bemærkninger.

Et *Mindretal* (*Andersen, Dybdal, M. F. Hansen, J. Jensen, Jessen og Steffensen*) er ikke blevet overbevist af de Grunde, som har ført til, at Flertallet til Trods for de ogsaa af dette anerkendte Fordele ved et samlet Politi anbefaler en Deling af dette i Statspoliti og kommunalt Politi. Som Hovedargument for Opretholdelsen af det kommunale Ordenspoliti anføres Betæneligheden ved at lade den Indflydelse, som de kommunale Raad hidtil har haft paa Politiets Ansættelse og Ledelse, falde bort. Denne Indflydelse er imidlertid saa ringe, at man efter Mindretallets Mening ikke af Hensyn her til bør fastsætte en Ordning, som vil forringe Politiets Ydeevne og virke svækkende paa hele dets Organisation. Forholdet er jo det, at hverken i København eller paa Landet udenfor Købstæderne har de kommunale Raad Ansættelsesretten, denne udøves begge Steder af Statsmagtens Repræsentanter, henholdsvis Politidirektøren og Amtmanden, og overalt, ogsaa i Købstæderne, er det Statsembedsmænd (Politidirektøren og Politimester), som ganske selvstændig har Ledelsen af Politiet og kan afskedige Betjentene uden at høre Kommunalbestyrelsen. Den kommunale Indflydelse kan i Virkeligheden kun gøre sig gældende gennem den Magt, Kommunen har til at bevilge eller nægte de Pengemidler, som kræves af Politiet, og selv denne Myndighed vil blive yderligere indskrænket ved Lovforslagets Bestemmelser om Grundløn.

Hvis der skal tillægges den Betragtning, at Kommunerne ikke helt bør miste Indflydelsen paa Politiet, afgørende Vægt, maa man, da det først og fremmest er magtpaaliggende at faa et ensartet Politi, holde paa, at alt Politi bliver kommunalt. For en saadan Ordning har — som foran anført — nogle af Mindretallets Medlemmer oprindeligt været stemt; men da der — navnlig efter den seneste Udvidelse af Statspolitiet — næppe vil være Mulighed for at vende tilbage til udelukkende kom-